

PROLETARIIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 263

Barcelona, Abril 1965

Preu : 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament al matí, mitgdia, tarda i vespre.

Matí: de les 7 h. a les 8 h. Ona curta:

27 - 29 - 43 metres.

Mitgdia: de les 14 h. a les 15 h. Ona curta:

17 - 21 - 25 metres.

BUSQUEU TAMBE LA ONA VOLANT

Tarda i Vespre:

de les 17 h. a mitja nit (0,30 h.) On curta:

17 - 27 - 39 - 43 metres.

¡CATALANS : ESCOLTEU-LA !

DECLARACIÓ

del Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Assistim en l'últim període a una vigorosa recrudescència de la lluita popular contra la dictadura. A Astúries, al País Basc, Madrid, Sevilla y altres zones d'Espanya es segueixen unes a altres les vagues y manifestacions obreres, les protestes dels estudiants, les accions antifranquistes d'altres capes del poble.

A Catalunya, el moviment d'oposició a la dictadura adquireix també proporcions desconegudes fins ara. Barcelona, Terrassa, Montcada, Badalona, Vilanova i Geltrú i altres ciutats industrials catalanes han estat últimament escenari d'importants vagues i altres manifestacions antifranquistes. Responent a la crida de les Comissions Obreres, milers de treballadors barcelonins manifestaren el 23 de Febrer i el 16 de Març davant la CNS per tal de reclamar el salari mínim vital, la llibertat dels membres de la Comissió Obrera detinguts, el dret de vaga i les llibertats democràtiques. A Terrassa, dues grans manifestacions populars, han dut fins a la Plaça de l'Ajuntament la protesta contra els acomiadaments, contra la carestia de la vida, contra la repressió, per treball per a tots i jornals que permetin viure. El propassat 26 de Març es produïen a Barcelona tres manifestacions antifranquistes; la primera als sindicats, la segona a la Universitat i la tercera davant el Bisbat. I aquest mateix dia estaven en vaga els treballadors d'ELIZALDE i d'AIMSALIBAR —dues de les més grans empreses de Catalunya— i la totalitat dels estudiants de la Universitat barcelonina que, durant dos mesos han dut a terme múltiples assemblees lliures, vagues i manifestacions.

La classe Obrera, que amb la seva lluita pacient i heroica ha fet possible que altres

capes de la població s'incorporin al combat antifranquista és reafirma com la força dirigent, com el destacament d'avantguarda de la lluita popular. La combativitat dels miners asturians que han assaltat el local dels sindicats a Mieres; dels metal·lúrgics bascs que en els carrers de Sestao i de Baracaldo s'han batut amb la policia; dels treballadors de Madrid que el 7 d'Abril han arribat fins la porta de la CNS a despit de les barreres establertes per les forces d'ordre públic;

dels obrers de l'Aismalibar de Montcada que duen ja un mes en vaga, estimula i orienta l'acció d'altres capes del poble, la qual adquireix també caràcter obert i generalitzat. Un exemple destacat d'això el trobem en la batalla en curs dels estudiants, en la que participen totes les universitats espanyoles i la que recolzen bona part dels professors universitaris i molts alumnes i mestres de les escoles professionals, els instituts de segona ensenyança i altres centres docents.

Un programa comú de l'oposició al règim (1)

El moviment d'oposició a la dictadura guanya terreny entre els intel·lectuals, entre els funcionaris i entre la burgesia no monopolista.

Recentment, 1.161 personalitats —entre les que es compten nombrosos professors, escriptors, artistes, advocats, religiosos, estudiants, funcionaris, empresaris modestos i no pocs treballadors, enllaços sindicals i vocals jurats d'empresa— han subscrit un document adreçat a les autoritats i a l'opinió pública en el que es solidaritzen amb les lluites dels obrers i dels estudiants. Els signataris, un terç dels quals són catalans, denuncien l'arbitrarietat de l'organització sindical franquista, que dona tots els avantatges als patrons i el caràcter de classe de la repressió, dirigida principalment contra els treballadors. El document acaba reclamant la llibertat d'associació, el dret de vaga, la llibertat d'informació i d'expressió i l'amnistia de totes les condemnes i sancions imposades per motius polítics o socials.

La personalitat dels signataris, entre els quals es troben destacats representants de

totes les corrents antifranquistes, des dels lliberals més moderats als comunistes, confereix a aquest document el caràcter de programa comú de l'oposició al règim, que pot servir d'orientació per a una gran mobilització per les llibertats polítiques i constituir el punt de partida per elaborar una alternativa democràtica a la situació present.

El creixement del moviment d'oposició es constata igualment en la incorporació a les seves files d'importants sectors catòlics, inclosos molts sacerdots i religiosos de diverses ordres. Aquest fet és particularment notable si es té en compte la tradició integrista de l'Església al nostre país i els suports amb que Franco compta entre la jerarquia espanyola i entre alguns cercles del Vaticà que —com es constata en el recent exili a Itàlia de Dom Aureli Maria Escarré—, permeten al dictador estendre la repressió als religiosos que es situen al costat del poble.

(1) Els subtítols son obra de la Redacció.

Per arrencar noves conquestes democràtiques

L'ascens del moviment de masses ha accentuat el desconcert entre les camarilles governants i ha assolit èxits parcials importants, tant en el terreny de les reivindicacions econòmiques com en el terreny polític. Els augments de jornals arrencats en algunes empreses; la imposició « de facto » de la vaga, de les assemblees lliures d'estudiants i de les Comissions Obreres; l'alliberament dels membres de la Comissió Obrera de Barcelona i altres antifranquistes detinguts en el darrer període; les declaracions dels ministres sobre la reforma de les estructures sindicals i sobre la « democratització » del règim, revelen que la dictadura es veu obligada a retrocedir davant l'empena de la lluita popular. Seria, però, ingenu pensar que la dictadura procedeixi voluntàriament a cap forma de canvi positiu. Les concessions « verbals » dels jerarques tenen com a única finalitat sembrar il·lusions, frenar i descompondre el moviment de masses. Per això s'ha de rebutjar tota negociació amb els representants de la dictadura.

Per arrencar noves conquestes i obtenir avanços que obrin el pas a la democràcia és necessari seguir eixamplant i vigoritzant la lluita de les masses fins arribar a la vaga nacional. La coincidència en el darrer període de grans vagues i manifestacions d'obres i d'estudiants, el suport que aquestes accions han rebut i reben d'altres capes de la població, indiquen que s'avança cap a la vaga nacional.

Els comunistes concebem la vaga nacional com la confluència en un sol torrent de la vaga general política del proletariat amb altres accions vaguistes dels estudiants, funcionaris, petits comerciants i industrials, camperols, etc., i la manifestació al carrer de tot el poble exigint el fi de la dictadura i la instauració d'un règim democràtic. La vaga nacional hauria de comptar amb el recolze o la neutralitat de les forces armades i d'ordre públic, interessades com les demés forces nacionals en que l'inevitable trànsit de la dictadura a la democràcia es realitzi sense xocs sangonents.

El Comitè Executiu del PSU de Catalunya felicita a tots els comunistes, a tots els treballadors i antifranquistes catalans pels èxits assolits pel moviment de masses i els crida a prosseguir amb tenacitat el camí emprat, amb la seguretat de que llurs esforços han de veure coronats per la victòria més completa. Consolidar el moviment de les comissions obreres en les empreses; crear un moviment equivalent al camp, als barris i als pobles; conquistar un sindicat d'estudiants independent i democràtic; multiplicar les vagues i accions de tot tipus en defensa de les reivindicacions econòmiques i polítiques de les masses populars, és la

via més segura per arrencar noves concessions a la dictadura, preparar la vaga nacional i enderrocar els obstacles que s'oposen a la conquesta de la democràcia.

Diàleg de totes les forces polítiques

L'acceleració de la crisi de la dictadura i la maduració de les condicions per marxar cap a la vaga nacional, tradueixen la profunda necessitat que la gran majoria dels espanyols senten de millorar llurs condicions de vida, de que s'acabi la repressió i de que hi hagi llibertat; de que es posi terme al monopoli del poder polític que l'oligarquia financera detenta des de fa 26 anys; de que pugui expressar-se la voluntat popular; de que cada classe o capa social tingui la possibilitat d'organitzar-se, defensar els seus drets i proposar les seves solucions als grans problemes als quals s'enfronten els pobles d'Espanya.

El PSU de Catalunya entén que aquesta situació exigeix que els líders dels partits i grups de l'oposició antifranquista i tots aquells que per una o altra causa representen sectors de l'opinió pública, iniciïn conversacions amb vistes a l'elaboració d'un pla d'acció comú encaminat a liquidar les formes feixistes de poder de la dictadura del capital monopolista i a establir un nou poder que sigui l'emanació de la voluntat popular.

El propassat mes de Març, el Comitè Executiu del P.C. d'Espanya ha publicat una Declaració en la que es propugna el desenrotllament del diàleg entre totes les forces nacionals interessades en donar una solució satisfactòria a la crisi actual i que estiguin disposades a acceptar el lliure joc democràtic. El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya invita a tots els dirigents de tots els partits i grups de l'oposició catalana a recolzar la iniciativa del P.C. d'Espanya, a celebrar conversacions bilaterals o multilaterals per acordar un pla d'acció comú antifranquista a Catalunya i per redactar les propostes de caràcter general que devem presentar a la consideració de les forces polítiques d'oposició dels altres pobles d'Espanya.

Les forces polítiques catalanes deuen unir llurs esforços i participar activament en la recerca de l'entesa entre tota l'oposició espanyola, en l'elaboració de les mesures que facin possible la ràpida eliminació de la dictadura i l'obertura democràtica.

La passivitat o la indiferència que certs grups polítics mostren en aquest terreny

constitueix en la pràctica una dimisió respecte d'un de llurs deures fonamentals. Perquè és evident que Catalunya solament pot desempallegar-se de la dictadura i obtenir satisfacció a les seves aspiracions socials i nacionals a través de la lluita conjunta de tots els pobles d'Espanya per la democràcia.

Per altra banda, les aspiracions essencials del poble de Catalunya coincideixen plenament amb les dels altres pobles d'Espanya. Sota el franquisme, els grans financers catalans s'han integrat plenament en les agrupacions monopolistes sorgides a l'entorn dels sis grans bancs anomenats « nacionals », completant llur fusió en el sí de l'oligarquia única de tot Espanya. Aquesta oligarquia única és la beneficiària exclusiva del manteniment de la dictadura, de la qual es serveix per explotar i expoliar a les demés capes de la població espanyola. Alhora, la burgesia no monopolista, els camperols, els intel·lectuals i els treballadors de Catalunya són víctimes del poder omnimode d'aqueixa oligarquia única, de la que formen part els oligarques catalans, en el mateix grau en que ho són també aquests grups socials en les altres terres d'Espanya. Es a dir; en els últims decennis s'han estrenyat els vincles de classe entre les diverses capes de la població de tots els pobles d'Espanya i s'ha destacat, amb més força que en el passat, que la lluita pel progrés econòmic-social, per les llibertats democràtiques i nacionals s'identifica amb la lluita de les masses populars de tot Espanya contra la dominació oligàrquica.

El futur dels pobles d'Espanya

El futur de Catalunya i dels altres pobles d'Espanya depèn de que és liquidi el poder polític de l'oligarquia i s'estableixi un nou poder democràtic basat en els treballadors, els pagesos, els intel·lectuals i la burgesia no monopolista. Com més democràtic sigui el futur Estat espanyol, més possibilitats tindrà Catalunya de veure satisfetes les seves aspiracions nacionals. I al revés; si el futur Estat espanyol no és l'instrument de poder d'una coalició de forces antifeudals i antimonopolistes, encapçalades per la classe obrera, les forces oligàrquiques seguiran petjant els dret i llibertats nacionals del nostre poble.

Per això, els comunistes catalans entenem que l'interès de Catalunya obliga a les forces polítiques catalanes a buscar l'entesa amb les forces democràtiques dels altres pobles d'Espanya, en primer lloc amb el Partit Comunista d'Espanya, que és el lluitador més conseqüent per un Estat democràtic que assegurí a Catalunya, Euzkadi i Galícia poder gaudir de llurs llibertats nacionals.

Les aspiracions de les masses populars

El PSU considera que entre els punts a incloure en la proposta de programa mínim a presentar per les forces polítiques catalanes a les dels altres pobles d'Espanya, haurien de figurar els següents:

- Amnistia per als presos i exiliats polítics. Anul·lació de tot tipus de sancions per motius polítics socials. Fi de la represió.
- Reconeixement de les Comissions Obreres com a representació democràtica dels treballadors. Dret de vaga i llibertat sindical.
- Reconeixement del dret dels estudiants a crear un sindicat dels estudiants independent i democràtic.
- Llibertat de consciència, d'associació, informació, paraula i premsa.
- Restabliment de les llibertats autonòmiques de Catalunya i Euzkadi. Concessió d'un Estatut autònom a Galícia.
- Convocatòria a una Assemblea Constituent, elegida per sufragi universal, d'acord amb el sistema de la representació proporcional, encarregada de determinar el règim futur. (En aquesta Assemblea els comunistes ens pronunciarem a favor d'una República democràtica que reconeixi la personalitat nacional de Catalunya, Euzkadi i Galícia, i el dret de llurs pobles a l'autodeterminació).

La lluita per aquestes reivindicacions polítiques, la consecució de les quals significaria la liquidació de les formes feixistes de poder i el ple restabliment de les llibertats democràtiques, és inseparable de la lluita per altres transformacions econòmico-socials que han de figurar també en el programa comú de les forces d'oposició. Entre aquestes, els comunistes catalans proposem incloure les següents:

- Salari mínim vital, amb escala mòbil, d'acord amb el cost de la vida. Esca-

la professional de salaris. Setmana de 44 hores. Vacances pagades d'un mes. Revalorització de les pensions i seguros socials, ajustant-les als salaris reals. Igualtat de drets i d'oportunitats per a la dona. Ordenació i revalorització dels sous dels funcionaris.

- Reforma agrària, que posi la terra en mans de qui la treballa i que faciliti als nous propietaris els mitjans necessaris per cultivar-la individual o col·lectivament, segons la seva voluntat. Revalorització dels preus agrícoles al productor. Preus de sosteniment per els principals productes del camp, favorables als petits agricultors. Disminució dels impostos i ampliació del crèdit agrícola per als camperols pobres i mitjans.
- Nacionalització de la banca i dels grans monopolis. Protecció a les empreses no monopolistes. Utilització de les empreses públiques en benefici de l'expansió econòmica del país. Reforma tributària; establiment d'un nou sistema fiscal basat en un impost progressiu sobre els beneficis i les herències.
- Reforma universitària i del sistema d'ensenyança, d'acord amb les necessitats del país.
- Política exterior de neutralitat, de no participació en blocs militars, favorable a la pau i al desarmament i a les relacions amistoses amb tots els països.

A judici nostre, aquests punts condensen les aspiracions més sentides de les masses populars i les transformacions que puguin permetre a Espanya convertir-se en un país pròsper i avançat. Els comunistes catalans som conscients de que totes aquestes transformacions no podran realitzar-se de cop, que serà necessari dur-les a terme de manera escalonada. Comprenem així mateix que altres forces polítiques poden estar en contra d'algunes de les nostres propostes o formular-ne d'altres no assenyalades per nosaltres. El PSU està disposat a discutir totes les opinions amb el propòsit decidit d'arribar a acords o coincidències que permetin tornar la paraula al poble.

Reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya

La nostra proposta de que es restableixin les llibertats autonòmiques de Catalunya constitueix la fórmula més realista per donar solució a les aspiracions nacionals del nostre poble. L'Estatut assolit sota la República pot ésser el marc legal inicial per la recuperació de l'autonomia catalana i el punt de partida per l'elaboració d'un nou Estatut que respongui als desigs i necessitats presents de la majoria dels catalans.

El PSU entén que l'adopció d'aquest criteri per les forces polítiques catalanes d'oposició hauria de concretar-se en l'elaboració d'un programa d'acció comú en el que, a més dels punts generals exposats més amunt, i fossin inclosos els següents:

- 1º Constitució d'un Consell Provisional

de la Generalitat de Catalunya, representatiu de tots els sectors del poble, investit dels poders assenyalats en l'Estatut.

- 2º Elecció, per sufragi universal i sistema proporcional, d'un parlament Català que designaria el President de la Generalitat i el Consell Executiu i elaboraria un nou Projecte d'Estatut, el qual seria sotmés al referendun del poble de Catalunya i a l'aprovació de les Corts Constituents.

L'Estatut de 1932 concedia al Govern autònom amplis poders en el terreny de l'administració local, l'hisenda, l'ensenyança, l'ordre públic, la judicatura, la informació i el

règim de premsa. La restitució d'aquests poders a un Consell Provisional de la Generalitat autènticament popular i representatiu, coincidint amb l'obertura d'un període constituent a tot Espanya, obriria les possibilitats per perfeccionar les formes de govern autònom i per assolir que en la nova Constitució espanyola fos inscrit el reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya i el dret del seu poble a l'autodeterminació.

Unitat de tots els pobles d'Espanya

La defensa del dret dels pobles a l'autodeterminació és un principi inamovible de la política dels comunistes. El Partit Comunista d'Espanya té inscrit en el seu Programa el reconeixement d'aquest dret per als pobles de Catalunya, Euzkadi i Galícia, dret que defensa activament des del seu naixement. Per la seva part, el PSU de Catalunya inclou la defensa d'aquest dret entre els seus objectius fonamentals; tota la seva lluita, tota la seva activitat pràctica tendeixen a fer factible que el poble de Catalunya pugui decidir lliurement el seu propi destí.

Al mateix temps, els comunistes catalans considerem que l'interès del poble de Catalunya està en el manteniment de la seva unitat amb els altres pobles d'Espanya en el marc d'un Estat multinacional, que salvaguardi a l'ensem l'autonomia de les nacions catalana, basca i gallega i els interessos comuns de tots els pobles espanyols. El PSU declara que el dia en que el poble de Catalunya pugui fer ús del dret d'autodeterminació, els comunistes catalans el cridarem a recolzar una fórmula que, garantint l'autogovern, assegurí també el manteniment de la unitat de tots els pobles d'Epanya en un Estat multinacional.

El PSU es felicita de que aquesta fórmula la defensin també altres partits i grups polítics catalans, inclosos els grups catòlics que segueixen a l'Abat de Montserrat, les declaracions del qual al periòdic francès LE MONDE coincideixen en allò que és essencial amb les posicions del PSU respecte de la qüestió nacional.

El PSU saluda els progressos registrats últimament en la col·laboració entre creients i ateu, entre els antifranquistes de totes les tendències polítiques i ideològiques que s'afanyen junts en les comissions obreres, en les assemblees lliures d'estudiants, en les activitats culturals de signe democràtic, en l'acció per l'amnistia, en les vagues i manifestacions antifranquistes. Els comunistes catalans considerem que el diàleg i l'acord que proposem entre els partits i personalitats representatives de l'oposició és necessari —sobretot— per desenrotllar encara més aquesta acció unida a la base, per consolidar i multiplicar els òrgans unitaris de direcció de les masses en els llocs de treball i d'estudi, en barris i pobles, amb vistes a desencadenar les grans accions de masses que faran possible la vaga nacional i la conquesta de la democràcia.

EL COMITE EXECUTIU
DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT
DE CATALUNYA.

Abril del 1965.

(crec que es preia esser més concret)

Londres, 28 de març 1965

CONFERÈNCIA DEL PAÏSOS D'EUROPA OCCIDENTAL CONTRA LA REPRESSIÓ FRANQUISTA

El 28 de Març fou celebrada a Londres una Conferència dels Països d'Europa Occidental Contra la Repressió Franquista, convocada pel Moviment Britànic pro-Amnistia a Espanya.

Les delegacions d'onze països —Anglaterra, França, Itàlia, Bèlgica, Luxemburg, Suïssa, Finlàndia, Holanda, Suècia, Dinamarca i Grècia— reunides a la capital d'Anglaterra comprenien tres-centes personalitats destacades dels més importants sindicats i partits polítics europeus, d'organitzacions nacionals i internacionals, sacerdots, advocats, professors, parlamentaris, artistes, cineastes, periodistes, escriptors.

Els parlaments es prolongaren durant tota la jornada del diumenge.

Angela Grimau, la vidua del heroi assassinat, pronuncià una salutació i demanà la revisió del procés del seu espós. Intervingueren també un estudiant i un advocat expressament arribats d'Espanya, els quals varen parlar de la lluita dels estudiants de Madrid i altres universitats pels drets democràtics. Llurs relacions sobre les brutalitats de la policia per reprimir les manifestacions dels estudiants i les amenaces contra els professors que les

recolzen, varen causar una gran emoció entre els delegats.

Rosa Garcia va llegir una salutació dels presos de Burgos, entre els quals s'hi troba el seu marit, que fou acollida amb una gran ovació de l'assemblea dempeus. També va entregar a l'assemblea un quadre d'Agustí Ibarrola.

Ernest Davies, en la seva intervenció, revelà que l'advocat espanyol Mariano Robles Romero-Robledo havia estat amenaçat amb l'exili i la presó si participava a la Conferència.

Entre els nombrosos missatges d'adhesió rebuts per la Conferència figuren els dels professors Aranguren i Garcia Calvo. També fou tramès un telegrama dels grups polítics en representació dels estudiants catalans solidaritzant-se amb les resolucions, entre els que figuraven estudiants de l'Agrupació Universitària d'Esquerres, Front Nacional de Catalunya, Moviment Febrer 62, Moviment Socialista de Catalunya, Partit Socialista Unificat de Catalunya, Universitat Popular.

Tres importants resolucions foren aprovades per unanimitat després de la discussió dels informes. Heus aquí el text de les tres resolucions aprovades:

TEXT DE LES TRES RESOLUCIONS ADOPTADES

- I -

Aquesta CONFERÈNCIA CONTRA LA REPRESSIÓ A ESPANYA, celebrada a Londres el 28 de Març del 1965, representativa d'homes i dones de països d'Europa Occidental, havent rebut evidència de que, malgrat ésser el Govern del General Franco membre de les Nacions Unides i estar adherit a la Declaració Universal dels Drets de l'Home, viola persistentment aquesta Declaració no solament en els seus termes sino en el seu esperit:

- DEPLORA el fet de que ciutadans espanyols siguin objecte de persecució, tortura i empresonament per intentar exercir llibertats elementals. Aquesta Conferència ha estat especialment conmovuda pel fet;
- de que obrers, estudiants i intel·lectuals tinguin prohibit organitzar-se en associacions de llur lliure elecció;
- de que els obrers no puguin exercir llurs drets sindicals;
- de que professors i estudiants es vegin privats de la llibertat acadèmica.
- i de que a escriptors i artistes s'els negui la llibertat d'expressió.
- EXPRESSA la seva solidaritat amb tots els que sofreixen privació de drets humans i persecució política, exili o presó i
- EXIGEIX que siguin restituits a tots els ciutadans espanyols els drets democràtics de llibertat de reunió i associació, informació i expressió, opinió i culte, i que tots els empresonats per llurs accions polítiques o llurs creences siguin alliberats.
- INVITA a les organitzacions sindicals, polítiques, religioses i filosòfiques a intervenir amb llurs governs per a formar sòlides representacions davant les autoritats espanyoles a fi i efecte de que alliberi tots els presos polítics i restableixi els drets humans.

- II -

Aquesta CONFERÈNCIA CONTRA LA REPRESSIÓ A ESPANYA, celebrada a Londres el 28 de Març del 1965, conscient de la gravetat de la situació a les Universitats Espanyoles i de la intensificació de la repressió contra estudiants i professors espanyols en lluita per sindicats lliures d'estudiants i la transformació democràtica de l'educació;

- CONDEMNA la brutalitat exercida per la policia en la supressió de les manifestacions pacífiques que, pels estudiants i professors, així com pels treballadors, segueixen éssent l'únic conducte per fer-se escoltar;
- PROTESTA contra el tancament de Facultats, la suspensió, detenció i empresonament d'estudiants i professors, la persecució policiaca sense escrúpols dirigida contra les Universitats d'Espanya i la creació d'expedients policials a tots els dirigents de les juntes d'Estudiants.
- EXIGEIX que aquestes facultats siguin obertes de nou i la reincorporació immediata i incondicional dels que estan a la presó;
- EXIGEIX que siguin reconeguts els drets dels estudiants, així com els dels treballadors, a tindre associacions lliures i autònomes, i preconitza un sistema d'educació que sigui democràtic en la seva estructura, en el seu mètode i en el reclutament d'estudiants.

- III -

Aquesta CONFERÈNCIA CONTRA LA REPRESSIÓ A ESPANYA celebrada a Londres el 28 de Març del 1965, expressa la seva admiració i gratitud envers els advocats defensors espanyols que, recolzats per una opinió pública incesantment activa, sota condicions materials difícils i perilloses circumstàncies professionals, ajuden amb devoció i valentia als detinguts polítics jutjats per Tribunals Especials.

La Conferència expressa la seva solidaritat amb els obrers i juristes de tots els països que porten a cap aquesta lluita pel respecte de la dignitat humana i les llibertats fonamentals a Espanya.

La Conferència, que inclou representants dels països de l'Europa Occidental de totes les opinions polítiques i creences filosòfiques i religioses, adreça una crida als juristes de totes les nacionalitats, i particularment a aquelles associacions internacionals adictes igualment als drets proclamats per la Carta de les Nacions Unides i la Declaració dels Drets Humans.

La Conferència proposa:

- Desenvolupar més encara els seus contactes amb els advocats espanyols;
- Emprendre una acció davant les autoritats espanyoles;
- Que siguin enviats observadors als processos polítics;
- Que sigui preparat consell o assessorament jurídic;
- Que és publiquin documents i informes a fi i efecte d'obtindre la suspensió dels expedients, la revisió o anul·lació dels judicis ja efectuats —particularment en relació al judici contra Julià Grimau— i l'alliberament de tots els detinguts polítics mitjantçant un llei d'amnistia general.

(Handwritten notes in Spanish at the bottom of the page)